

ΕΤΟΣ 69ov

16 Μαΐου 2021

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 20 (3546)

Ο ΓΟΓΓΥΣΜΟΣ

Οί άνθρωποι ζητούμε από χώρους ὅπως ἡ Ἐκκλησία τὴν τελειότητα. Νά ἀκολουθοῦν τὰ δικά μας θέλω, τὰ δικά μας πρότυπα, νά μὴν ὑπάρχει ψεγάδι στὸν τρόπο πού λειτουργοῦν. Κι ἂν μάλιστα βλέπουμε ὅτι κάτι δέν πάει καλά, κουνούμε περιφρονητικά τὸ κεφάλι καί λέμε ὅτι δέν ὑπάρχει λόγος νά ἀκολουθοῦν οἱ ὑπόλοιποι ἄνθρωποι ἕναν θεσμό πού δέν μπορεῖ νά μεταμορφώσει τούς οἰκείους του.

Τέλειοι ἢ ἀγωνιζόμενοι;

Ὅμως ἡ Ἐκκλησία δέν εἶναι χωρὸς τελείων, ἀλλὰ σῶμα πού ἀποτελεῖται ἀπὸ μέλη πού θέλουν νά ἀγιαστοῦν, ἀνθρώπους πού ἔχουν τὰ προτερήματα καί τὰ ἐλαττώματά τους, πού ἀγωνίζονται, πέφτουν καί σηκώνονται, πού ἔχουν τὸ ἐγὼ τους καί τὸν πειρασμό νά τούς ταλαιπωρεῖ. Κάποτε ἠττῶνται. Ὅμως δέν μένουν στὴν ἠττα τους. Παλεύουν νά βροῦνε λύσεις σύμφωνα μὲ τὰ κριτήρια τῆς ἀγάπης. Δέν μένουν στὸν γογγυσμό, στὴ μόνιμη γκρίνια δηλαδή καί τὴ μεμψιμοιρία πού ταλαιπωρεῖ πολλούς. Διότι ὁ γογγυσμὸς ἔχει νά κάνει μὲ τὴν ἐπιθυμία τοῦ ἀνθρώπου νά διαμαρτύρεται, διότι δέν βρίσκει τὰ πράγματα ὅπως τὰ θέλει, χωρὶς νά εἶναι πρόθυμος νά ὑπομείνει, νά συγχωρήσει, νά ἀνεχτεῖ. Ἡ Ἐκκλησία ὅμως ζητᾶ ἀπὸ τούς ἀνθρώπους νά πορεύονται μὲ εἰλικρίνεια, ἀλλὰ καί διάθεση νά συνυπάρξουν, καί ὄχι νά τονίζουν τίς διαφορές τους.

Ἡ πρώτη ἐκκλησιαστικὴ κοινότητα τῶν Ἱεροσολύμων, μολονότι εἶχε τὰ χαρακτηριστικά τῆς ἀγάπης, τῆς κοινοκτημοσύνης, τοῦ ἐνθουσιασμοῦ γιὰ τὴν πίστη, τῆς ἀπόλυτης ἐνότητας, γρήγορα ἄρχισε νά ἀντιμετωπίζει τίς πρῶτες δυσκολίες. Τὸν γογγυσμό. Οἱ ἑλληνόφωνοι παραπονοῦνταν γιὰ τούς ἐβραϊόφωνους, διότι οἱ τελευταῖοι, πού εἶχαν τὴν εὐθύνη γιὰ τὴ διανομὴ τῶν τροφίμων, ἀδικοῦσαν στὴ μοιρασιά τίς

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Πράξ. ζ' 1-7)

Ἐπληθύνετο ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκεῖναις, πληθυνόντων τῶν μαθητῶν ἐγένετο γογγυσμὸς τῶν Ἑλληνιστῶν πρὸς τοὺς Ἑβραίους, ὅτι παρεθεωροῦντο ἐν τῇ διακονίᾳ τῇ καθημερινῇ αἱ χῆραι αὐτῶν. Προσκαλεσάμενοι δὲ οἱ δώδεκα τὸ πλῆθος τῶν μαθητῶν εἶπον· οὐκ ἀρεστόν ἐστιν ἡμᾶς καταλείψαντας τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ διακονεῖν τραπέζαις. Ἐπισκέψασθε οὖν, ἀδελφοί, ἄνδρας ἐξ ὑμῶν μαρτυρουμένους ἐπτά, πλήρεις Πνεύματος Ἁγίου καὶ σοφίας, οὓς καταστήσομεν ἐπὶ τῆς χρείας ταύτης· ἡμεῖς δὲ τῇ προσευχῇ καὶ τῇ διακονίᾳ τοῦ λόγου προσκαρτερήσομεν. Καὶ ἤρεσεν ὁ λόγος ἐνώπιον παντὸς τοῦ πλήθους· καὶ ἐξελέξαντο Στέφανον, ἄνδρα πλήρη πίστεως καὶ Πνεύματος Ἁγίου, καὶ Φίλιππον καὶ Πρόχορον καὶ Νικάνορα καὶ Τίμωνα καὶ Παρμενᾶν καὶ Νικόλαον προσήλυτον Ἀντιοχέα, οὓς ἔστησαν ἐνώπιον τῶν ἀποστόλων, καὶ προσευξάμενοι ἐπέθηκαν αὐτοῖς τὰς χεῖρας. Καὶ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἤρξαν, καὶ ἐπληθύνετο ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν ἐν Ἱερουσαλὴμ σφόδρα, πολὺς τε ὄχλος τῶν Ἰουδαίων ὑπήκουον τῇ πίστει.

χῆρες, πού προέρχονταν ἀπὸ τίς ἑλληνόφωνες οἰκογένειες (Πράξ. 6,1). Τὸ αἰώνιο πρόβλημα τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ τροφή. Ἀκόμη καὶ τὸ θαῦμα τῆς πίστεως κινδυνεύει ἀπὸ τὴν ἀνάγκη τοῦ ἀνθρώπου νὰ τραφεῖ. Καὶ ὄχι μόνο. Ἀπὸ τὴν ἀνάγκη τοῦ ἀνθρώπου νὰ βρεῖ δικαιοσύνη σέ ὅ,τι ἀφορᾷ στήν τροφή. Ἡ ἐπιβίωση μπαίνει πῶς πάνω ἀπὸ τὴν ἀγάπη. Κάποτε καὶ ἡ ἀπληστία. Στὴν περίπτωση τῶν πρώτων χριστιανῶν μπαίνει ὁ ἐθνικισμὸς. Ἡ διαφορετικότητα. Ἡ αἴσθησις ὅτι οἱ ἑλληνόφωνοι δέν εἶναι τόσο δικοί μας ὅσο οἱ ἑβραϊόφωνοι. Καὶ γίνονται διακρίσεις, οἱ ὁποῖες ἀπειλοῦν τὴν ἐνότητα. Ἀπειλοῦν καὶ τὸ ἔργο τῶν Ἀποστόλων, οἱ ὁποῖοι πιέζονται νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ ἔργο τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ διακονοῦν τίς διανομές τῶν τροφίμων. Αὐτὸ πού πηγάζει ἀπὸ τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ἐνότητα καὶ εἶναι σημεῖο τῆς, ἀπειλεῖ νὰ ὑποσκάψει καὶ νὰ διαλύσει τὴν κοινότητα. Ἀπὸ σημεῖο γίνεται σημαία.

ἽΟ παλαιὸς ἄνθρωπος

Γιατί ὅμως αὐτὴ ἡ παραθεώρηση; Προφανῶς καὶ δέν φταίει ἡ πίστη. Εἶναι ὅμως δεδομένο ὅτι ἡ πίστη στήν πρώτη Ἐκκλησία δέν ἦταν ἐκ φύσεως στοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ ἐξ ἐπιλογῆς. Δέν εἶχαν μεγαλώσει μ' αὐτὴ, ἀλλὰ τὴν βρῆκαν στήν πορεία τῆς ζωῆς τους. Ἦταν διαμορφωμένες οἱ προσωπικότητες, οἱ ἀνάγκες τους, ὁ τρόπος τους. Ἡ πίστη ἔρχεται νὰ δώσει μιά νέα ἀφετηρία στὴ ζωὴ τους. Ἐχοντας συναντήσῃ τὸν Χριστὸ καλοῦνται νὰ ξαναχτίσουν τὸν ἑαυτὸ τους. Καὶ δέν ἀρκεῖ ὁ ἐνθουσια-

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Τίς ἡμέρες ἐκεῖνες, καθὼς μεγάλωνε ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν, ἄρχισαν νά παραπονοῦνται οἱ ἑλληνόφωνοι ἐναντίον τῶν ἐντόπιων ἐβραιοφώνων πιστῶν, μέ τό αἰτιολογικό ὅτι στήν καθημερινή διανομή τῶν τροφίμων παραγκωνίζονταν οἱ χῆρες τους. Τότε οἱ δώδεκα ἀπόστολοι προσκάλεσαν ὅλους τούς μαθητές καί εἶπαν: Δέν εἶναι σωστό νά ἀφήσουμε ἐμεῖς τόν λόγο τοῦ Θεοῦ καί νά ἀσχολούμαστε μέ τό συσσίτιο. Ἐπιλέξατε λοιπόν, ἀδελφοί, ἑπτά ἄνδρες ἀπό σᾶς, πού ἔχουν καλή φήμη καί εἶναι πλήρεις Πνεύματος ἀγίου καί σοφίας, τούς ὁποίους δά ἐγκαταστήσουμε σέ αὐτό τό ἔργο, ἐνῶ ἐμεῖς δά ἀφοσιωθοῦμε στή λατρεία καί στό λειτούργημα τοῦ κηρύγματος. Ὁ λόγος αὐτός τῶν ἀποστόλων ἄρεσε σέ ὅλο τό πλῆθος, καί ἐξέλεξαν τόν Στέφανο, ἄνδρα πλήρη πίστεως καί ἀγίου Πνεύματος, καί τόν Φίλιππο, τόν Πρόχορο, τόν Νικάνορα, τόν Τίμωνα, τόν Παρμενά καί τόν Νικόλαο, προσήλυτο ἀπό τήν Ἀντιόχεια, τούς παρουσίασαν δέ στούς ἀποστόλους, οἱ ὁποῖοι, ἀφοῦ προσευχήθηκαν, τούς χειροθέτησαν. Καί ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ διαδιδόταν καί μεγάλωνε ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν πάρα πολύ στά Ἱεροσόλυμα, ἐνῶ πάρα πολλοί Ἰουδαῖοι ἀποδέχονταν τήν πίστη.

(Ἀπό τή νέα ἔκδοση: Ἡ Καινή Διαθήκη, τό πρότυπο κείμενο μέ νεοελληνική ἀπόδοση τοῦ ὁμοτ. καθηγ. Χρ. Βούλγαρη, ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)

σμός. Χρειάζεται πνευματική ἐργασία, γιά νά φύγει ὁ παλαιός ἄνθρωπος. Διότι σημάδι τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου εἶναι τόσο ἡ ἔγνοια γιά ἐπιβίωση, ὅσο καί ὁ χωρισμός τῶν ἀνθρώπων σέ οἰκείους καί ξένους. Σημάδι τῆς πίστεως εἶναι ἡ κοινωνία μέ τόν Χριστό ὡς ἄρτο τῆς ζωῆς καί ἡ ἐμπιστοσύνη σ' αὐτόν, ὅπως ἐπίσης καί ἡ ἐνότητα πού καταργεῖ κάθε διαχωρισμό. Ἄν ὁ Χριστός εἶναι ἡ προτεραιότητα, τότε ἡ πίστη νικᾷ καί τόν πειρασμό. Στήν περίπτωση τῆς πρώτης Ἐκκλησίας αὐτό δέν κατέστη τελικά ἐφικτό καί γι' αὐτό οἱ Ἀπόστολοι προχωροῦν στήν πρακτική ἐπίλυση τῶν προβλημάτων, δίνοντας στήν Ἐκκλησία θεσμούς, ὅπως αὐτός τῶν ἐπτά διακόνων, οἱ ὁποῖοι θά μεριμνοῦν γιά τή δικαιοσύνη στό ζήτημα τῆς ἐπιβίωσης καί διά τῆς αὐθεντίας πού προήλθε ἀπό τή δημοκρατική ἐκλογή, θά διασφαλίσουν τήν ἐνότητα.

Συγκατάβαση καί ἀλήθεια

Ἡ κίνηση αὐτή δείχνει τή συγκατάβαση τῆς πίστεως στήν ἀνθρώπινη ἀδυναμία. Δέν προσποιοῦνται οἱ Ἀπόστολοι ὅτι δέν εἶναι σημαντικό τό πρόβλημα, οὔτε ὅτι ζοῦν σέ ἕναν ἰδανικό κόσμο. Ξέρουν ὅτι οἱ ἄνθρωποι πρέπει νά ἀγωνιστοῦν πολύ γιά νά νικήσουν τόν παλαιό ἑαυτό τους. Γι' αὐτό καί δείχνουν τί εἶναι σημαντικό καί τί ὄχι, ἀλλά καί λύνουν τό πρόβλημα. Ὁ ἀγώνας ὅμως γιά νά εἶναι ἡ πίστη πιό πάνω ἀπό τήν ἀνάγκη δέν σταματᾷ. Ὁ Θεάνθρωπος Χριστός ἤξερε ὅτι ἀπευθύνεται στόν ἄνθρωπο. Αὐτόν πού νικιέται ἀπό τούς πειρασμούς. Αὐτόν πού ἔχει ὄριο-

16 Μαΐου 2021: ΚΥΡΙΑΚΗ Γ΄ ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

«Τῶν ἁγίων μυροφόρων γυναικῶν, ἔτι δέ Ἰωσήφ τοῦ ἐξ Ἀρμαθαίας καί τοῦ νυκτερινοῦ μαθητοῦ Νικοδήμου». Θεοδώρου ὀσίου τοῦ ἡγιασμένου († 368).

Ἦχος: β΄ – Ἐωθινόν: Δ΄ – Ἀπόστολος: Πράξ. στ΄ 1-7 – Εὐαγγέλιον: Μρ. ιε΄ 43 - ιστ΄ 8.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 23 Μαΐου, τοῦ Παραλύτου.

Ἀπόστολος: Πράξ. θ΄ 32-42 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. ε΄ 1-15.

θετήσῃ τὴν ὑπαρξὴ τοῦ μέ τέτοιον τρόπο, ὥστε νά προηγεῖται ὁ ἑαυτοῦ τοῦ καί μετὰ νά ἀκολουθεῖ ἡ σχέση μέ τόν Θεό. Καί ὁ Χριστός διὰ τῆς Ἐκκλησίας συγκαταβαίνει, ἀλλά καί δείχνει τὴν ἀλήθεια.

Τό ἐρώτημα ἔρχεται καί σέ μᾶς. Ἀποκτήσαμε τὴν πίστη ἀπό τὴν ἀρχὴ τῆς ζωῆς μας καί ὄχι ἀπό μεταστροφή. Παρόλα αὐτά, κι ἐμεῖς γογγύζουμε διότι βλέπουμε τὴ ζωὴ στὴν προοπτικὴ τῆς ἐπιβίωσης, τῶν δικαιωμάτων, τῶν ἀναγκῶν μας, τῆς διαφορετικότητάς μας, δηλαδή στὴν προοπτικὴ τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου. Γι' αὐτό χρειάζεται νά ἐμπιστευόμαστε τὴν Ἐκκλησία ὡς θεσμό ἢ ὁποῖα ἀγιάζεται καί ἀγιάζει. Νά μὴ χρησιμοποιοῦμε ὡς πρόφαση τὴν ἀπουσία τελειότητας τῶν ἄλλων, ἀλλά μέ ταπείνωση νά παραμένουμε ἐνταγμένοι στό σῶμα τοῦ Χριστοῦ καί μέ ἐμπιστοσύνη καί ὑπομονή νά βρῖσκουμε τόν δρόμο μας. Γιὰ νά μὴ νικᾷ ὁ γογγυσμός, ἀλλά ἡ διάθεση γιὰ ἐνότητα καί ζωὴ μέ τὴν ὄντως Ζωή. Χριστός ἀνέστη! Ἀληθῶς ἀνέστη!

π. Θ. Μ.

Νέα ἐκδοση τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας

Μητροπολίτου Φαναρίου Ἀγαθαγγέλου

Γενικοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας

ΔΕΟΣ ΚΑΙ ΙΚΕΣΙΑ - Μέ τούς Ἁγίους τῆς Εὐβοίας

1821 - 2021

**Ἑορταστικὲς ἐκδηλώσεις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος
γιὰ τὴν ἐπέτειο τῶν 200 χρόνων ἀπὸ τὴν Ἐθνεγερσία.**

Κεντρικὴ ἰστοσελίδα: www.ekklisia1821.gr

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τὸ κήρυγμα τῆς «Φωνῆ Κυρίου», στὸν Ἱ. Ναὸ Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου), Αθήνα.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἐβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶν 1, 115 21 Αθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Μητροπολίτης Φαναρίου Ἀγαθαγγέλος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τὸν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr